

Povím vám příběh, který se stal prý tak dávno, že si ho už ani ti největší pamětníci nepamatují. Dokonce ani ti nejstarší ze všech nedokáží říct, kdy tuto pohádku slyšeli poprvé. Příběh jednoduchý a prostý, ale snad vás i přesto okouzlí.

Žily byly kdysi dvě sestry, jedna krásnější než druhá. První černá jako noc, druhá naopak zářivá jako polední slunce. I když se lišila jedna od druhé, nikomu by neuniklo, že se jedná o sourozence, kteří k sobě mají velice blízko. Nikdo již dnes neví odkud pocházely, ale příběhy vypráví o jejich daleké cestě po světě. Jejich zem zmírala pod jhem pohromy a válek a ony dvě se rozhodly, že se společně vydají vstříc dálavám. Proč, ptáte se? Přece aby našly pro své krajany a své poddané novou zemi, kde by se mohli všichni usadit a žít dál. Putovaly přes hory i řeky, skrze širé pláně i skrze hluboká horská údolí. Den mýjel noc a ony byly stále na cestě, neboť žádný kraj, kterým prošly, nebyl tím, co hledaly pro své věrné.

Říká se, že takto prošly půlku světa, a stále nebyly spokojené s místem, kde by se mohly zastavit. Tak mýjel čas, postupně v jejich sourozeneckém souznění začaly vznikat trhliny a možná i nesoulad. Ne, nebyly to hádky, ale každý z jejich druhů cítil, že si každá představuje zemi zaslíbenou jinak, podle sebe. Stalo se, co se muselo stát. Nastal den, kdy si sestry naposledy podaly ruce, naposledy pohlédly jedna druhé do tváře a se slzami v očích se i se svými druhy rozešly každá do jiného směru.

První sestra, ta s vlasy jako havraní peří, zamířila k západu, vstříc měsíci, který právě vycházel nad krajinou. Putovala dlouho a její kroky nakonec více provázela svít měsíce a temnota, než denní světlo. Říká se, že nebyla stále spokojená s místem, kde by se zastavila. Žádné místo jí nepřišlo dost bezpečné, aby tam své krajany chtěla nechat žít. Nakonec prý došla až tak daleko, kde končil svět samotný. Tam prý její lid žije dodnes.

Druhá, ta zářivá jako slunce samo, se naopak vydala s ránem vstříc východu a její kroky neustále provázelo slunce, které v jejích vlasech vyvolávalo až kouzelné odlesky. Držela směr stále k vycházejícímu slunci až dorazila do kraje, který zdobily koruny stromů a hustý les, ten největší na celém kontinentu. I její lid v těch končinách prý dodnes přežívá.

Tak se sestry při své cestě odloučily jedna od druhé, a pokud nezemřely, prý v těch bájných krajích žijí dodnes. Kdo byly tyto sestry ptáte se? To je už zase jiný příběh, prozradím vám jen, že se jmenovaly Allya a Lúxia.